

[Wihjelm]

siger, at kollegiet forlangte flertal i den bestyrelse. De er enige om en bestyrelsessammensætning på 6 mand, hvoraf kollegiet besætter de to pladser. En tredje plads besættes af det kollegiebyggeriselskab, som har vist sig at være en fremragende administrator i årevis andre steder. Og når kreditforeningen, som har penge i klemme, når kommunen, som har penge i klemme, kan være tilfreds med den ordning, hvorfor kan ministeriet så ikke? Det her ligner altså en jagt, der har helt andre årsager end utrygheden ved administrationen.

Jeg kunne godt lide at spørge boligministeren – hvis han ved det, for det er fra hans forgængers tid – om man stillede de samme krav, da man i sin tid var nødt til at lave feberredninger for Vejle amts boligselskab, ikke fordi nogle unge kollegianere eller andre uddannelsessøgende, som man kan beskylde for hvad som helst, men nogle uduelige borgerlige kommunalpolitikere i det område havde kørt det selskab i sæk, ansat en uduelig forretningsfører og kørt det økonomisk i sæk. Stillede man da betingelser om, at bestyrelsen skulle laves om, så den var betryggende? Kom man da og sagde, at disse uduelige mennesker kunne ikke have flertal? Nej, mig bekendt gjorde man ikke. Men nu skal det pludselig laves på hele kollegieområdet efter ministerens lovforslag og specielt i Morbærhaven, til trods for at de andre, der har penge i klemme, er udmærket tilfredse med den løsning, som de øvrige parter var enige om i mandags.

Jeg mangler også svar på spørgsmålet om udstykning af almennyttige boliger i ejerlejligheder. Jeg vil gerne have ministeren til heroppefra klart og tydeligt at sige, at dette kan naturligvis ikke lade sig gøre, så hele den panik, der er omkring det problem, den kan lige så godt dø ud. Der er naturligvis ikke nogen mulighed for at udstykke almennyttige boliger i ejerlejligheder. Det ønsker jeg at ministeren heroppefra klart tager stilling til.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg vil gerne vende tilbage til tagsagen i Albertslund, for nu siger ministeren her, at der ikke er tale om forsøg, og at det drejer sig kun om syns- og skønsforretningen. Det

er en sag, der ikke kan afvente et nyt boligforlig; det er en sag, der må afgøres inden.

Jeg vil godt lige minde om forløbet. I slutningen af 1950'erne var den daværende Herstedernes kommune – det, der i dag hedder Albertslund – en lille kommune på 3.000 indbyggere. Man ønskede at lave en udbygning af kommunen med socialt boligbyggeri i traditionel stil. Man havde projekteret en udbygning i etaper, men man havde lavet det efter en plan; man ønskede altså en byplanlagt kommune. Så kom montagecirkulæret i 1960. Det betød, at man skulle satse på præfabrikerede byggelementer, og det videre byggeri skulle ske efter den slags metoder. Byggeriet i Albertslund blev derefter ændret efter samråd med boligministeriet til montagebyggeri. Men dette betød, at den etapevise udbygning måtte fraviges.

Det lokale boligselskab, Vridsløselille Andelsboligforening, gik i samarbejde med KAB om bygningen af 2.100 gårdhuse. I 1962 opgav boligministeren igen at støtte byggeriet. Man stillede endnu ét ufravigeligt krav, nemlig at m²-prisen ikke måtte overstige m²-prisen i andet etagebyggeri, og det på trods af at der var tale om en tæt, lav bebyggelse, hvor der naturligvis må være større udgifter til lednings- og rørfordelingen, netop fordi det drejer sig om enetagesbygninger. Det betød igennem hele projekteringen og i byggeforløbet bestandige beskæringer og barberinger af det oprindelige projekt, og det endte som et særdeles skrabet byggeri. Samtidig havde obligationsmarkedet udviklet sig i en særdeles uheldig retning, således at finansieringen af byggeriet skete til særdeles høje renter.

Hvem var det så, der flyttede ind i huse? Det var unge familier med børn. Ca. 40 pct. var unge ægtefæller mellem 20 og 40 år, og 40 pct. var børn under 14 år. De unge familier kom fra både Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner, de kom fra provinsen, kort sagt, Albertslund kommune opsegede en meget stor andel af de unge familier i hovedstadsområdet og dem, der kom til hovedstadsområdet.

I tiåret fra midt i 1960'erne til nu midt i 1970'erne forøgedes kommunens indbyggerantal fra ca. 3.000 til ca. 30.000. Deraf er ca. 40 pct. unge forældre, som sagt mellem 20 og 40 år, og over 30 pct. er børn under 16 år. Der er under 1 pct. pensionister. Det betød,